

день и Мюнхенъ. Въ Берлинъ С. живѣе после твърде продължително, а следъ това има постоянно си мѣстожителство въ Осло, съ изключение на 1921—22, когато е учителъ по композиция въ консерваторията въ Рочестеръ (Америка). С. е, следъ Григъ, най-личния норвежки компонистъ, въ основата на чието творчество лежи северната (норвежка) народна музика, която обаче, стояща подъ знака на романтически изразни сръдства, носи общочовѣшки характеръ. Лириката и камерната музика съставлятъ най-ценното въ неговото творчество. Творби: (най-важни) 3 симфонии *Rondo infinto* и „Кавалерски епизоди“ за оркестъръ, 2 цигулки, 1 виоловъ и два клавири концерта, вариации за 2 пиана, 3 клавиртриа, 1 струненъ квартетъ, 1 клавирквинтетъ, 3 сонати за цигулка и пиано, 1 соната и много други творби за пиано, операта „Светата планина“, хорове и повече отъ 200 пѣсни.

Синеменовъ — въ старогръцката теория, се нарича тетрахорда а b c¹ d¹, защото се свързва съ лежащия подъ него тетрахордъ e f g а чрезъ тона а — противоположно на тетрахорда h c¹ d¹ e¹.

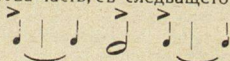
Синигалия, Леоне — Sinigaglia, Leone — значителенъ компонистъ, род. 14 авг. 1868 въ Торино, училъ тамъ при Болцони, и въ Виена при Мандичевски. Въ композициитѣ си С. служи съ народни пиемонтски пѣсни, чрезъ които той предава на творчеството си самобитенъ характеръ. „Пиемонтийски танци“ — за оркестъръ, „Пиемонте“ — оркестрова сюита, „Народни пѣсни отъ Пиемонтъ“ (1913—1922), „Пиемонтска рапсодия“ — за цигулка и оркестъръ и др. — показватъ неговия голѣмъ народно-музикаленъ усѣтъ; ала той превъзсѣдава музикалния фолклоръ, като му придава още по-голѣма поетичностъ и внушителностъ, достигащи до една голѣма художественостъ. Всички негови творби показватъ една здравина на фактурата, издръжаностъ на формата, и дълбочина на мисленето. Освенъ посоченитѣ, е писалъ още следнитѣ творби: една увертюра, единъ концертъ за цигулка и оркестъръ, Вариации вър-

ху една тема отъ Брамсъ — за струненъ оркестъръ, едно струнно трио, единъ етюдъ за струненъ квартетъ, пиеси за виолончелъ, цигулка и пиано, хорове, пѣсни и др.

Леоне Синигалия

Синкопа — се нарича свързането на едно слабо тактово време, или тактова частъ, съ следващото силно.

С-та предизвиква едно размѣстване на акцентитѣ, които преминаватъ чрезъ нея на слабото време.

Сино, ит. *sino* = до; напр. *sino al fine* = до края.

Сирена — *sirena* — акустически инструментъ за точно определяне трептенията, които прави единъ тонъ презъ едно определено време.

Сицилиано, ит. *siciliano* — старъ танцъ въ спокоенъ $\frac{9}{8}$ или $\frac{6}{4}$ тактъ, съ характерна ритмична фигура

Среща се въ сонатитѣ и концертитѣ на XVIII в. — като бавна частъ; Бахъ, Хендель, Бокерини и др. нѣкои французски цигулари въ XVIII в. сж нотирали С. въ $\frac{12}{8}$ тактъ.